

Foredrag, idet jeg finder det besynderligt, at man, naar man indtager det Standpunkt, som det her-værende Flertal gjør, da vidtløftig vil indlade sig paa en Diskussion om de Enkeltheder, som her foreligger; — under almindelige Forhold veed jeg jo meget godt, at det er en Pligt at gjøre det. Den ærede Ordfører begyndte med at være noget sparsom i den Henseende, og dette billige jeg ganske, thi desto sør kunde vi faae en Ende paa denne Forhandling, som dog maaske ikke bærer hen til noget praktisk Resultat, — saaledes stiller det sig i det Mindste for mig; men den ærede Minister bebrejdede den ærede Ordfører denne Stilling. Jeg maatte imidlertid finde det Modsatte, fordi jeg nemlig staar paa det modsatte Standpunkt af det, Ministeren indtager, og jeg fandt, at den Stilling, den ærede Ordfører da indtog, var rigtig. Nu idag lod den ærede Ordfører sig af Ministerens Udtalelse føre lidt ind paa en vidtløftigere Diskussion angaaende disse Enkeltheder, og dette kan jeg ikke billige. — Jeg vil til Slutning kun endnu udtale et Par Ord om et Spørgsmaal, og det er om Lovens Stilling. Den ærede Minister sagde, at, dersom vi vedtog det Ændringsforslag, som her foreligger, saa havde Thinget vist, at det i Principet var enigt i, at der passende skulde kunne ydes et Bidrag til en midlertidig Forbedring af Skolelærernes Lønning, og hvis dette skete, vilde han komme med en særlig Lov derom. Jeg skal nu ikke sige videre, hvorledes jeg vil stille mig til en saadan særlig Lov; men det forekommer mig at være Pligt, at vi efter denne Udtalelse gjøre, hvad vi kunne, for at faae anerkjendt, at det er hensigtsmæssigt, at der sker Noget for Skolelærerne i indværende Aar, og derfor vil jeg stemme for Forslaget, saaledes som det her foreligger, uagtet jeg ikke kan negte, at de Udtalelser, der kom fra det ærede Medlem for Odense Amts 5te Valgkreds (Berntsen), forekomme mig i høi Grad at burde paaagtes; men imidlertid mener jeg dog ogsaa, at Omstændighederne nu ere saa abnorme, at man vist neppe i Fremtiden vil drage synderlige Konsekvenser af det, der nu sker, eller anse det, der nu sker, for virkelige Præcedens. Dette tror jeg ikke, at man vil gjøre, og derfor er det nu mindre betænkeligt at gaa ind paa dette Forslag, Kjendt det forekommer mig, at i og for sig og under almindelige Forhold havde det ærede Medlem fuldstændig Ret i sin Betragtning. Jeg vil nu ikke opholde Thinget længere, og jeg beder undskyldte, at det maaske har været for længe; men naar man har en levende Følelse af, at der er noget Skadeligt i Vente for Fædrelandet, hvis man ikke vender om paa den Vej, man nu gaar, saa har man deri en Berettigelse, ja, jeg kan sige en Forpligtelse til at udtale sig.

Th. Nielsen: Jeg skal ikke bevæge mig

vidt ind paa det storpolitiiske Omraade, dertil har jeg ingen lyst og heller ingen Evne. Jeg skal, som den høitagtede Finansminister sagde, altsaa ikke „tumle“ mig ialtfald vidtløftig paa dette Omraade — dette var hans Bemærkning ligeoversfor haade Flertallet og Mindretallets Ordfører — men jeg skal dog fremkomme med et Par Bemærkninger af mere almindelig Natur, som vedrøre Ændringer, der ogsaa her ligge for. Det ærede Medlem, der førte Ordet for Mindretallet (Scavenius), beklagede sig over, at Stillingen var den, at vi, istedetfor at behandle et virkeligt finansielt Budget, — saaledes tror jeg, han udtrykte sig, — egentlig kom til at forhandle et politisk. I denne Beklagelse kan jeg være enig med det ærede Medlem, om jeg end rimeligvis og sikkert nok er uenig med ham i den Maade, hvorpaa Lægedommen skulde komme tilstede, hvorved vi kunde komme til at faa ind paa en forandret Vej. Det ærede Medlem udtalte dernæst sin Beklagelse over, at denne Finanslovs Betænkning kun var et Produkt, var en yderligere Udførelse af, hvad der tidligere igjennem en Arrække var bearbejdet og forhandlet. Saa billig var han, at han indrømmede, at det kun var en yderligere Udvikling af det samme Princip, altsaa en yderligere Udvikling af det Princip, som Mænd som Eschering, Monrad og Jønger saa trolig have pleiet. Jeg tør deraf slutte, at vi ere paa en ganske god Vej, naar vi kun ere paa samme Vej, som vore Fædre eller Medfædre til Grundloven have lagt. At derimod det ærede Medlem ikke er tilfreds med denne Vej, maa jeg sige, forundrer mig ikke, da det er mig bekjendt, at en ham nærtstaaende Mand paa den grundlovgivende Rigsdag udtalte, at, blev denne Grundlov vedtagen, saa var Kongen kun en Pynteduffe. At derfor det ærede Medlem i saa Henseende vistnok vil være i Samstemning med sin høie Fader i denne Sag — det var netop ham, der brugte dette Udtryk — kan jeg forstaa, men han er i Uoverensstemmelse haade med de Mænd, der betragte sig selv som Fædre til Grundloven, og ogsaa paa en vis Maade ere det, og med dem, der siden have fulgt i det samme Spor. Dette er en anden Ting, men jeg betragter det som glædeligt at være i Overensstemmelse med disse Mænd. Det ærede Medlem sagde endvidere, at Magtbeskræbelseerne ingenfinde vare fremtraadte saa klart som her, og han tilspøiede, at de vare mere utilfløvede end nogenfinde tidligere, men de vare da ogsaa tomme saaledes fremt, at det var hans Haab, — jeg veed ikke, om han tilspøiede: hans Overbevisning — at der vilde blive lagt dem uoverstigelige Hindringer i Veien. Jeg kunde jo gjen-gælde det ærede Medlems stærke Udtalelser med lignende, og de vilde dog maaske, naar det ærede Medlem faar Leilighed til at tænke lidt nærmere derover, være lidt mere berettigede end hans Udtalelser. Jeg vil da sige til det ærede Medlem, at han og hans Meningsfæller og hans Mini-